

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník I.

DUBEN 2007

č.4

*Společný zpravodaj farnosti Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

KRISTUS VPRAVDĚ VSTAL Z MRTVÝCH, RADUJME SE!

Prvního dubna vstupujeme letos Květnou nedělí do Svatého týdne, který vrcholí svatým třídním: Velkým pátkem, Bílou sobotou a Nedělí Zmrtvýchvstání. Podle toho, jak opravdově jsme prožívali postní přípravu, tak radostné budou pro nás velikonoce. Pro nás křesťany jsou velikonoce svátky radostné naděje. Kristus Pán vstal z mrtvých, i my jednou vstaneme. Právě o velikonocích se má znovu rozhořet naše víra. K tomu nám pomůže dobré prožití Svatého týdne, kdy se neomezíme pouze na povinnou mši svatou v neděli, ale prožijeme ve společenství církve také obřady Svatého

týdne. Prožívání liturgie Svatého týdne nám pomůže lépe chápat velikost Kristovy lásky a usilovat o svou odpověď na Ježíšovu výzvu, abychom byli zvěstovateli jeho zmrtvýchvstání a tím také naděje na věčný život.

V liturgii Velkého pátku se v přímluvách modlíme za nevěřící těmito slovy: „Všemohoucí věčný Bože, Stvořiteli všech lidí, ty jsi jediné dobro a jenom v tobě je pravý pokoj. Smiluj se nade všemi, kteří o tobě nevědí a dej, ať konají dobro a přes všechny překážky dosáhnou pokoje. A těm, kdo v tebe věří dej, ať jejich život uprostřed nevěřících je znamením tvé lásky, aby každý, kdo se s nimi setká, setkal se s tebou, pravým Bohem a Otcem všech lidí.“

Tato slova vel-kopáteční liturgie snad nejlépe vystihují, co my křesťané máme k velikonočním přát našim nevěřícím bratrům a sestrám, uprostřed nichž žijeme a pro každého z nás jsou motivací, abychom svůj život z víry žili stále opravdověji. Pak radost z Kristova zmrtvýchvstání, která naplňuje srdce těch, kdo Krista milují, se přenesse i na ty, kteří jej dosud neznají a v něho nevěří.

**Požehnané velikonoce Vám všem vyprošují Vaši duchovní správce
P. Jan Můčka**

P. Vitaliy Molokov

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOČNÍM TŘÍDENNÍ A VELIKONOCÍCH

	Újezd :	Horní Lhota :
Zelený čtvrtek		
Mše sv. na památku Večeře Páně	17.00	17.30
Velký pátek (den přísného postu)		

Obřady o umučení a smrti Páně	15.00	15.30
Bílá sobota		
Obřady velikonoční vigilie	20.00	20.00
Neděle zmrtvýchvstání - všechny bohoslužby jako v neděli, Loučka 14.30 Při všech bohoslužbách se světí pokrmy		
Pondělí velikonoční - všechny bohoslužby jako v neděli		

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby světlem a silou Ducha sv. usilovali všichni křesťané o svatost.

Úmysl misijní: Aby růst kněžských a řeholních povolání v Severní Americe a Oceánii odpovídal jejich naléhavé potřebě.

Úmysl národní: Aby ti, kdo žijí v nadbytku, měli otevřené srdce pro druhé a ti, kdo v nadbytku nežijí, dokázali pomáhat i ze svého nedostatku.

Úmysl farní: Aby rodiče a vychovatelé v naší farnosti, zvláště rodiče letošních prvokomunikantů byli svým dětem příkladem v životě modlitby.

Pokud Kristus Pán vystupoval proti mocným, potom ne proto, že byli mocní, nýř proto, že se odvrátili od Boha.

Romano Guardini

Snažme se, aby náš život byl jako šperky, aby neměl velké rozměry, ale velkou váhu.

Seneka

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci březnu 2007 přijali:

Jakuba Bednáře - Slopné

Patrika Bednáře - Slopné

Alenu Mikuláškovu - Dolní Lhota

Lucii Martincovu - Dolní Lhota

Koncem února a v měsíci březnu 2007
z našich farností odešli na věčnost a byli pohřbeni:

24. února:

Miloslav Fiodor - 79 let

Slopné 145

25. února:

Marie Šenovská - 92 let

Sehradice 69

3. března:

František Mozgva - 70 let

Drnovice 37

6. března:

Stanislav Pavelka - 67 let

Újezd 216

24. března:

Marie Marcaníková - 51 let

Drnovice 29

*Opočinutí věčné dej jim, Pane
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

A PŘECE JSEM ODPUSTIL!

Příběh člověka, který se rozhodl po návratu z komunistických vězení zbudovat rozjímavou zahradu v Plzni jako památník obětem zla. Text je výběrem z rozsáhlejšího díla: Luboš Hruška a zahrada jeho duše.

Co vás vlastně přivedlo k tomu, že jste se stal věřícím?

Do kriminálu jsem přišel jako ateista, ale hned během prvních let jsem potkal vzácné lidi, kteří věřili v Krista, a ti mě postupně přivedli k víře. Někteří z nich se přes kruté podmínky chovali i v kriminále naprosto neobvykle. Třeba za situace, kdy jste se svíjeli hlady a oni měli taky hlad, se s vámi rozdělili o kousek chleba, protože vy jste na tom byl v té chvíli o něco hůře. A pak jste se dozvěděli, že to je kněz, biskup, opat. Mluvil jsem už o páteru Ondřejovi, ale byl tam také Honza Boukal, tajemník kardinálů Kašpara a Berana, Franta Šilhan a mnozí další. A ta jejich vnitřní vyrovnanost., nikdy třeba nepropadli nenávisti a touze po pomstě, přestože byli obvykle terčem zlomyslných útoků bachařů. V „nových samovazbách“ člověk po týdnech a měsících osamění ztrácel soudnost a často propadal beznaději. Musel přemýšlet, plánovat, rozjímat, jinak by zblbnul. Ten, kdo víru neměl, na tom byl většinou strašně špatně. Tam se každou chvíli

někdo pokusil o sebevraždu. Rozbil okénko nebo zlomil lžici, aby si přeřezal žíly, nebo ji dokonce zbaštil v blahé naději, že jej převezou do nemocnice. Nepřevezli. Klidně řekli: „Chcípni!“ Kdo víru měl, ten prožíval okamžiky, kdy se i v té bídě, utrpení a hladu cítil alespoň v rovině ducha svobodný. Byly chvílky, kdy jsem měl pocit, že Kristus stojí vedle mne a mohl jsem si s ním povídat jako s přítelem nebo s otcem. Později na společné cele, kde nás bylo kolem dvanácti, jsem se setkal s nejvyšším představeným jezuitů v Československu - provinciálem Františkem Šilhanem. Byl to tenkrát asi pětadvacetiletý brýlatý člověk. Teologii studoval v Holandsku a Římě. Byl věčně usměvavý a duševně vyrovnaný, což bachaře strašně popuzovalo. Tehdy jsem Františka poprosil, zda by mě nemohl pokřtít. Byli jsme spolu naštěstí na cele skoro půl roku a on se mi pak denně věnoval. Vyprávěl mi o církvi, o víře, o Kristu. To se mi otevřel úplně nový svět vnímání. Potom přišel den, kterému jsme říkali „bartolomějská noc“. To nás pravidelně rozstěhovávali, abychom si na sebe příliš nezvykli, nekuli pikle a nepřipravovali útky. Aby mezi nás nasadili nové práskače a udavače. V noci zazvonili a zařvali: „Všechno sbalit! Všechny věci s sebou!“ Deky, lžice a kartáček na zuby - to bylo sbaleno bleskově. A v té vřavě Franta říká: „Pojď, já tě pokřtím. Už se možná neuvidíme.“ Plukovník Petr Duda mi byl kmotrem. Kdyby to byli bývali bachaři zjistili, umlátili by nás na místě. Po čase vedení věznice dospělo k názoru, že nás kněží kazí, a separovali je. To už jsme se s nimi setkávat nemohli vůbec. Jejich izolované oddělení jsme pojmenovali Vatikán.

Připravil Václav Ulrich

JAK SI HOUSENKY PŘEDSTAVOVALY TO NEJKRÁSNĚJŠÍ

Jeden člověk se rozhodl, že housenkám vylíčí, jaké to bude, až z nich budou motýli: „To se vznesete nad krajinu a uvidíte všechnu tu nádheru země. Uvidíte louky, rybníky, lesy pole, rozkvetlé sady, v dáli jezera, kopce a modravé vrcholky hor.“ Jenže housenky nic z toho nikdy neviděly, takže si to ani nedovedly představit a dál žraly své lupení. „Bude to prostě to nejkrásnější, co vůbec může být,“ nevzdával se ten člověk. Housenky žraly lupení, pokyvovaly hlavami jako že rozumí a když si to nejkrásnější zkoušely představit, vyšel jim z toho obrovský nedohledný lán zelí... A bylo naprosto nad jejich možnosti aby pochopily, že existuje ještě něco krásnějšího než rovina porostlá zelím. A už vůbec nechápaly, že význam zelí pro housenku je jen v tom, aby se mohla stát motýlem. Motýlovi už zelí nic neříká... Také si nedokážeme představit věčnost a nebe. Ale můžeme alespoň pochopit, že to co teď máme, není cíl, ale jen prostředek.

Připravil Václav Ulrich

CO SE CHYSTÁ O VELIKONOCÍCH PRO DĚTI VE FARNOSTI HORNÍ LHOTA

Během Zeleného čtvrtka, Velkého pátku a Bílé soboty budou bývat promluvy pro děti vždy 15 minut přede mší svatou. Sejdeme se před farou a podle počasí buď půjdeme ven nebo na faru. Program bude trvat asi 12 minut, takže se děti vždy asi 2 minuty před obřady objeví už zase v kostele. Promluvy budou orientované na to, co se bude ten den dít během obřadů, takže vaše děti / vnuky jistě obohatí, když tam budou. Aspoň pak budou lépe chápat obřady a čas strávený v kostele bude pro ně skutečně obohacujícím. O neděli Zmrtvýchvstání bude promluva pro děti klasicky při druhé mši svaté v zákristii. Po obřadech na Zelený čtvrtek a Velký pátek bude následovat pro děti adorace v Getsemanské zahradě a u Božího hrobu (v kostele). Bude trvat vždy asi 30 minut. Povzbudte své děti k účasti – nejlépe tím, že sami také zůstanete. A už teď se s nimi můžete doma modlit vlastními slovy (říkat jednoduché díky, chvály a prosby), takže si tam potom budou vaše děti

připadat jak ryby ve vodě.

Na obojí tyto programy jsou zvány děti od předškolního věku (asi ve věku 4 let) až do 6. ročníku ZŠ. Tentokrát nejsme omezeni prostorem (jak býváme o nedělích v zákristii), takže využijte tuto lákavou nabídku!

A ještě prosba závěrem: byla bych moc vděčná, kdyby děti, které chodí na dětské promluvy do zákristie (a teď o Velikonocích k faře a k Božímu hrobu) měly na sobě jmenovky. Stačil by lístek (nejlépe z tvrdého papíru) tak 2 cm x 5 cm s výrazně napsaným křestním jménem dítěte připíchný na zavíracím špendlíku na svetr či zip bundy - tak aby byl vidět, když si dítě sedne. (Chápu starosti maminek, ať si děti neproděraví sváteční oblečení, ale při troše důvtipu se této újmě dá vyhnout). Děti tento lístek mohou mít pořád v kapse bundy nebo maminky v kostelní kabelce a jen si ho přidělat tehdy, když děti půjdou na „svoje“ promluvy... Myslím, že i pro vaše děti bude příjemnější, když je budu oslovovat jménem. Můžete toto také přijmout jako návrh činnosti do rodinného tvořivého okénka. Předem děkuji za spolupráci.

Jana Schovajsová

P O K O J A D O B R O

VII. Humánní ekologie: člověk jako správce přírody a celého stvoření

46. Reálný socialismus byl méně úspěšnou a ekologicky nešetrnou variantou vývoje

N. S. Chruščov v září 1959 při své památné historické návštěvě USA na tiskové konferenci v Domě tisku ve Washingtonu na pozvání Národního tiskového klubu USA prohlásil: „Je možné nesouhlasit s našimi politickými názory, nerespektovat je, ale když už jednou žijeme společně s vámi na jedné planetě, je nezbytné naučit se žít v míru.“ A dodal: „Jsme ještě nějaký ten krok za vámi. Avšak doháníme vás, podívejte se jak; a já si myslím, že už není daleko den, kdy si vyměníme svá místa v tomto závodu; rozvíjíme svou ekonomiku, doháníme vás, a není daleko doba, kdy vás předstihneme.“/Americe tváří v tvář, SNPL Praha 1960/

KKC čl. 7/I. 2402 - Na počátku svěřil Bůh zemi a její zdroje společné správě lidstva, aby o ně pečovalo, svou práci jí ovládalo a těšilo se z jejích plodů. Dobra stvoření jsou určena všemu pokolení lidskému.

KKC čl. 7/I. 2404 - „Člověk, který užívá stvořených statků, se musí na věci právem držené dívat nejen jako na své, ale též jako na společné, a v tom smyslu, aby mohly být nejen k jeho vlastnímu prospěchu, ale i k prospěchu druhých“ /GS 69/

KKC čl. 7/I. 2405 - Výrobní statky - hmotné i nehmotné - jako pozemky nebo továrny, odborné znalosti nebo umění, vyžadují péči těch, kdo je vlastní, aby jejich výnosy prospívaly co největšímu počtu osob. Vlastníci užitkových a spotřebních statků jich mají užívat s umírněností ...

PaD 46 - „Vědecký komunismus“ jako ateistická ideologie považoval člověka za pána dějin. Byl přesvědčen, že lidstvo bere svůj osud do svých rukou a vybuduje ráj na zemi. Přísliby budoucího věku hojnosti materiální spotřeby kontrastovaly s nízkou ekonomickou efektivností systému. Koncepce socialistické industrializace s cíli nejprve „dohnat a předejít“, poté rozdělovat „každému podle jeho potřeb“ byla jen vulgárnější a méně úspěšnou variantou pokleslých (a to zdůrazňujeme!) osvícenských představ o trvalém pokroku. Rozpor mezi inspiracemi a možnostmi vedl k tomu, že se snaha o růst spotřeby v nevykonném systému uskutečňovala často právě na úkor poškozování životního prostředí.

Socialistické hospodářství ani nedisponovalo mechanismy, které by dávaly možnost objektivně ocenit přírodní zdroje. Proto pokračující devastace vod, vzduchu, lesů, půdy a přírody vůbec byly jakoby ekonomicky neviditelné; i dopady na zdravotní stav populace se projevují se zpožděním. Teprve po létech se ukázalo, že i ta úroveň spotřeby, s níž jsme nespokojeni, byla dosahována za vysokou cenu ekologických škod a hluboké mezigenerační nespravedlnosti - za vše zaplatí jednou naše děti.

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU „P O K O J A D O B R O“

III. Otevřeně k občanské společnosti a její politické reprezentaci

8. Právní stát musíme doopravdy chtít a podle toho jednat

„Neboť Ježíš Kristus vůbec nezrušil, ale naplnil bohaté dědictví Zákona a Proroků ... „ /Apoštolská konstituce XV, Jan Pavel II., 25.1.1983 ad CIC/ Dosud ne zcela překonaná právní kontinuita s minulým režimem na straně jedné a potřeba harmonizovat náš právní řád s legislativou Evropské unie na straně druhé, vyvolávají otázky, zda a v jaké míře jsme právním státem. Byla již zřízena většina státoprávních institucí, máme hlavu státu, vládu, parlament, soudy, policii, vojsko, ministerstva a úřady běžné v moderním státě. Máme právní kodexy občanskoprávní a trestněprávní, máme právní normy týkající se funkce všech státních úřadů, soudů, vyšetřovatelů, bank, pojišťoven, dnes již i institucí kapitálového trhu.

Co schází, je uspokojivá funkce institucí a právního řádu, schází naplnění litery zákona duchem. Příliš často zůstává jen formální slupka, mrtvá litera, přežívající „ustálené vzorce chování“ ještě z minulého režimu, dokonce obcházení nových zákonů tak, aby mohlo vše zůstat při starém. Dovolání se spravedlnosti je stále příliš pomalé, nákladné a někdy zcela marné. Právní předpisy mají často malou kvalitu, jsou přebujelé a často občany až nesmyslně sešněrovávají, a jako důsledek těchto tendencí se rodí potřeba dalších a dalších úřadů. Právní vědomí je chabé i u občanů samotných a skličující je to, že mnohde se setkávají s přežívajícím vrchnostenským chováním. Úředníci státní a veřejné správy si málo uvědomují, že podstatou jejich funkce je služba občanům.

Otázka, zda jsme či nejsme právním státem se podobá otázce, zda nádoba je poloplná či poloprázdná, když není naplněna vrchovatě. Máme v zásadě instituce právního státu a jsme na cestě k naplnění jejich pravých funkcí. Se stavem můžeme být sotva spokojeni, má příliš daleko k „ideální orientaci“, k níž směřuje křesťanská sociální nauka. Je třeba vrátit pravou úlohu, jež mu náleží, je třeba „rehabilitovat“ právo v očích občanů. Potřeba „zmorálnění práva“ (čl. 27 dokumentu) je skutečně naléhavým požadavkem dne. Autoři tím však rozhodně nemíní nahrazovat právo morálkou, jak se někteří kritici domnívají. Tento apel směřuje ke všem aktérům justice, jde o to, aby nezapomínali na etymologii názvu svého sektoru (iustus = spravedlivý, řádný, zákonitý, správný, náležitý, odůvodněný, slušný) a své profese, aby si byli vědomi toho, že jsou zde proto, aby garantovali právo a spravedlnost. K rehabilitaci práva bude také nutné, aby občané jednak svá práva znali, což je věc osvěty, ale také aby se nebáli o ně hlásit se proti bezpráví.

/VI. Měřínský/

26. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry a postup kněží dle zaznamenání P. Vincence Pecháčka, faráře v Újezdě v letech 1908 - 1921 (Pokračování - průběh I. světové války, dopad na dění v Újezdě)

Dnešní kapitola z farní pamětní knihy nás přivede k zásadní události našich novodobých dějin, a sice ke vzniku první republiky - ČSR. Celý národ s nadšením a nadějami uvítal 28. říjen 1918. S odstupem téměř 90 let můžeme na tento historický mezník nahlédnout z různých úhlů, např. i z našeho církevněhistorického hlediska a přijdeme k jistým konsekvencím. Položme si otázku, jak šťastný to byl začátek a co nám přinesl? Hledejme příčiny a následky.

Zajisté několik desetiletí trvající proticírkevní agitace, servilní postoj hierarchie k národnostně nespravedlivé monarchii a prorakousky zaměřená nemalá část katolického tisku budily oprávněný odpor české veřejnosti. Návrat vojáků z front znamenal jen posílení proticírkevních emocí. Zatímco katolíci byli jakoby zakřiknuti, bylo hodně slyšet

hesla připisovaná Masarykovi: „Zúčtovali jsme s Vídní, zúčtujeme i s Římem“ a „Řím musí být Čechy souzen a odsouzen“.

Život nové republiky začal nešťastně, když rozvášněný dav strhl 3. listopadu 1918 mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze, v domnění, že tento vzácný sloup byl postaven na památku vítězství Habsburků nad reformací, zatímco byl poděkováním za vítězství pražského lidu nad Švédy při obléhání Prahy. Když pak v následujících letech docházelo porůznu také ke kácení soch sv. Jana Nepomuckého, mířily takové akty, jež měly odstranit symboly doby „temna“ nejen proti katolické církvi, ale proti domnělým památkám vlády monarchie, jež se o tuto církev opírala. Ovšem i tyto obrazoborecké činy byly dílem jednotlivců nebo „davů“, nešlo o nějakou „shora“ organizovanou kampaň, a odpor budily nejen u uvědomělých katolíků, ale také mezi kulturně založenými lidmi, kteří jinak vůči církvi zachovávali větší či menší odstup. Veřejně proti ničení náboženských památek vystupovali například historici, univerzitní profesori Josef Šusta a Josef Pekař, distancovala se od nich i česká politická reprezentace.

Ke vzdušnému vlnu protikatolických vášní přispěly nicméně nemalou měrou právě také postoje, jež vůči katolické církvi zaujali přední představitelé nového Československa, v prvé řadě samozřejmě samotný prezident Osvoboditel. Nepřátelé církve se ovšem mohli dovolávat pouze jeho osobních názorů, neboť jako hlava státu T. G. Masaryk mínil zachovávat vůči katolické církvi přísnou neutralitu. Když se po návratu do vlasti v prosinci 1918 vyjádřil ke složení první československé vlády, prohlásil: „Vím, co znamená, že katolíci čeští a slovenští jsou ve vládě, a rozumí se samo sebou, že nebudu dělat překážky ... Prezident není povolán k řešení otázky náboženské; otázka náboženská je otázkou národa a jeho kultury, nikoli otázkou státu.“

Přední současný znalec dějin první republiky Antonín Klimek shrnul možná rizika a nástrahy stojící v cestě zdárnému rozvoji Československa na počátku jeho existence takto: „Úkoly, před nimiž Masaryk stál, se zdají hlavně z historické perspektivy až nadlidské. A vzpomeneme - li na jeho proslulou maximu, že státy se udržují idejemi, na nichž vznikly, pak první prezident v nejlepší víře hodlal budovat svůj stát na několika mylných základních kamenech. Neexistoval jediný národ československý, převážně katolický český a především slovenský národ neměly své historické kořeny a ideály v českobratrském učení, ani Tábor nebyl jejich program, a československý stát (s čtvrtinou německého obyvatelstva) netvořil

odvěkou a trvalou hráz proti Germánstvu, čímž by se navíc, logicky domyšleno, ve střední Evropě stával ne poslední baštou Západu, nýbrž nejzápadnější výspou Východu.“

V r. 1917 byla farní budova nově překryta pozinkovaným plechem. Práci provedl klempíř Jindřich Literbach z Val. Klobouk za 903 K 98 h, což představovalo 1/3 nákladu na tuto práci. Částka byla uhrazena z náboženského fondu. Šifr byl uschován ze střechy na opravu ostatních hospodářských stavení.

Následkem neobyčejného sucha v r. 1917 museli lidé dobytek odprodávat, takže z jara 1918 stoupla jeho cena tuze vysoko. Např. o Všech svatých r. 1917 byla pára selátek za 40 K a v dubnu 1918 za 500 - 600 K i výše, kráva až 3 000 K.

Dne 7. dubna 1918 vypukl navečer z neznámé příčiny v č. 88 u Jiřího Drgy požár, všechno mu shořelo, měl kryto ještě dochem.

Na začátku dubna 1918 byly odvody či nové přehlídky branců od 1894 - 1899, kdežto branci rození v r. 1900 měli odvody v lednu. Jinak trvá světová válka i v r. 1918 pořád dále a není naděje na její ukončení, ačkoliv s Ruskem i Rumunskem jakýsi separátní mír uzavřen. Na francouzské frontě bojuje se o všechno pryč, na italské frontě ofenziva se připravuje.

Stálý totiž ústup Němců na frontě francouzské, neutěšené poměry uvnitř říše rakouskouherské, nezdařená ofenziva proti Itálii, jakož i nové nebezpečí z Ruska hrozící, nutily státníky německé i rakouskouherské k hledání cest k míru. Ale místo míru nastal uprostřed měsíce září 1918 nový rozmach nepřátelské ofenzivy ve Francii i na jihu v Makedonii ofenziva proti Bulharsku tak, že vláda bulharská pospíšila si koncem září nabídnouti příměří, jehož podmínky byly úplným vzdáním se Bulharska. A kapitulace Bulharska měla veliký účinek i na Rakousko - Uhersko tak, že když Italové zahájili ofenzivu proti vojsku rakouskouherskému, jehož některé oddíly vojska odepřely bojovati, tu po snadném prolomení fronty dala se milionová rakouskouherská armáda na zmatený

útěk. Rakousko - Uhersku pak nezbývalo, než žádati za okamžité příměří a mír (28.10.1918), přičemž prohlásilo, že souhlasí s názorem presidenta amerického Wilsona o právech Čechoslováků a Jihoslovanů.

Zpráva o tom bleskurychle rozletěla se vlastmi československými působíc všude nevýslovnou radost a nadšení. Nachystaný národní výbor v Praze ujal se ihned vlády a převzal správu československého státu, vydav provolání k národu a oznámiv utvoření nového státu cizím říším. Vydal též první zákon, v němž se určuje, že všechny dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení zůstávají prozatím v platnosti a všechny dosavadní úřady prozatím úřadují dle dosud platných zákonů.

Den následující 29. říjen byl slaven jako svátek národní. Převzetí státní správy i vojska stalo se v celé zemi bez obtíží a uznáno bylo i cizími vládami. Den 28. října 1918 stal se dnem navždy památným, neboť toho dne po třistaletém utlačování prohlášen samostatný československý stát - Československá republika, jehož prvním presidentem zvolen profesor pražské university Masaryk.

Vladimír Měřinský

JINDŘICH STŘEDA (KAREL SCHWARZENBERG) ČESKÉ HERESE

Pod pseudonymem Jindřich Středa publikoval své články v katolických časopisech Řád, Na hlubinu a Vyšehrad Karel kníže Schwarzerberg, historik, heraldik a esejista (otec našeho současného ministra zahraničí), který žil po roce 1948 v exilu. Text je ukázkou ironické kritiky namířené proti „pokrokářské“ interpretaci českých dějin a současně ukázkou apologie církve.

Karel čtvrtý, císař římský a král český toho jména první, udělal z koruny České nejmocnější stát středoevropský, rovný Francii, předčící Uhry a Polsko. Ale (podškrtni jsme si to) míval záchvaty zbožnosti přímo mystické, kdy se uchyloval na Karlštejn, kde se modlil, postil a sbíral podezřelé relikvie. Také kněžstvo rozmnožil a obohatil tak, že upadlo. Tak tedy přišel náš Mistr Jan Hus, kterého římsští kněží pro pravdu upálili, začež vznikli husité. Ti zavedli tábořskou demokracii a nebyli lupiči a žháři, jen spálili Zbraslav, Sedlec, Vyšehrad atd. atd. a nakonec měli samotné vypálené a zbořené Čechy.

Lucembursko, Branibory a půl zahraničních lén totiž od Koruny odpadlo nadobro a Moravu se Slezskem měl v ruce dědic královské krve. A tak páni katoličtí a umírnění husité ho zvolili králem, a to bylo od nich velmi nehezké, poněvadž to byl katolík a dokonce Habsburk. Ovšem Morava a Slezsko se tím vrátili ke Koruně. Ale pak si národ zvolil Husitského krále, a tak byly války a Morava a Slezsko se odtrhly znovu a Osvětimsko se Zátorskem byly ztraceny navždy. Měli pak králem zase dědice královské krve, a to byl katolík a vůbec docela neschopný člověk; ovšem Moravu, Slezsko a Lužice ke Koruně vrátil, a vystavěl veliký palác královského hradu a Prašnou bránu, jak už katolíci dovedou lahodit smyslům.

A poněvadž císař Zigmund, Albrecht, Matyáš Korvín a německá knížata byla zaměstnána husitskými válkami, mohli Turci zvítězit u Nikopole, pak dobýt Cařihradu, Trapezuntu, zvítězit u Varny a oblehnout Bělehrad. A když zvítězili ještě u Moháče, poněvadž většina českých pánů měla jiné starosti s rožmberským dědictvím, a když Turci už mohli na Moravu, zvolili v Čechách králem Ferdinanda, a to bylo osudné rozhodnutí. Kdyby ho nebyli zvolili, mohli tu vládnout Turci a ti by sem jistě nebyli zavlekli jezuity, naopak byli by vyhubili bývalou šlechtu a mohli jsme být docela demokratický národ jako Srbové a Albánci. Ale Habsburkové utiskovali podobojí (ani nedovolili pražským konšelům upalovat České Bratry) a proto musel být odboj.

Pramen: Řád, č.1, roč. V, 1939, s. 49 - 51

Vladimír Měřinský

JEDNOTA KŘESŤANŮ – POKRAČOVÁNÍ Z MINULÉHO ČÍSLA

V návaznosti na článek o jednotě křesťanů v minulém čísle si přiblížíme charakteristiku Římskokatolické a Řeckokatolické církve.

Historie:

Křesťanství se na naše území dostalo ze Západu (latinský obřad) a začalo pokřtěním 14 vladyků v Řezněv roce 845, velmi záhy následoval také východní (byzantský) obřad příchodem soluňských bratří Cyrila a Metoděje v roce 863. V průběhu dvou set let však získal u nás úplnou převahu latinský obřad a nakonec byli slovanští mniši z rozkazu Břetislava II. v roce 1097 ze země vypuzeni. Dnes je u nás byzantský ritus zastoupen jen nepatrnou částí věřících kteří jsou organizováni v Řeckokatolické církvi. Naprostá většina pak patří do Římskokatolické církve latinského obřadu. Církev od samého začátku své existence usilovala o vzdělanost v zemi a charitativní pomoc obyvatelstvu. Zakládala školy, špitály a vytvořila hodnoty, které jsou dodnes chloubou našeho národa.

Poslání:

Základní cíle Římsko a Řeckokatolické církve vycházejí z Ježíšova poslání zvěstovat evangelium, sloužit v lásce druhým, obracet se k Bohu v Ježíšově jménu jako k milovanému otci pod vedením Ducha Svatého v očekávání konečného naplnění v slávě Boží a světle Vzkříšeného Krista, Beránka Božího. Značný důraz se v ní klade na jednotu a trvalou kontinuitu církve, zaručenou také petrovskou službou římského biskupa – papeže, který je jako představený církve volen sborem kardinálů na doživotí, a kterého také

Řeckokatolíci východního obřadu uznávají za svou hlavu.

Ve společenství křesťanských církví v ČR připadá Římskokatolické církvi zvláštní místo a mimořádná odpovědnost jako církvi nejrozšířenější. Spolu s Řeckokatolickou církvi symbolizuje spjatost duchovního světa Západu s hlubokou liturgií Východu a jednota obou církví v učení, svátostech i úřadu pak dává příklad možné jednoty v různosti přes hranice kultur.

Statistika:

Podle sčítání obyvatel v roce 2001 žije na území ČR 10,23mil. obyvatel, z toho je 2,748 mil. katolíků obojího ritu, což je 26,86% z celkového počtu obyvatel. Organizační složky církve a Česká katolická charita spravují četná vzdělávací, charitativní, sociální, zdravotnická a ubytovací zařízení. Vychází 48 periodik a četné farnosti vydávají své vlastní časopisy (šak aj my).

Toto je stručná charakteristika naší katolické církve. I když jsou to informace většinou známé, považoval jsem za dobré je shrnout, abychom si vytvořili jakýsi vzor pro srovnání s ostatními křesťanskými církvemi. V příštích číslech si povíme něco o těchto církvích: Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Evangelická církev augšburského vyznání v ČR, Evangelická církev metodistická, Jednota bratrská, Pravoslavná církev v českých zemích, Slezská církev, Evangelická a Starokatolická církev.

Pokračování příště.

Zdroj: ekumenická rada církví v ČR

Pavel Maček

POŘAD BOHOSLUŽEB V DUBNU 2007 : FARNOST ÚJEZD:

1. dubna : Neděle Květná neděle	7.00 Új.:	Za + Miroslava Strušku, + Ludmilu a Františka Barcůchovy, rodiče z obou stran a dar zdraví pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	Za farníky
	8.20 Dr.:	Za rodiče Opravilovy, Ludmilu Opravilovu, prarodiče z obou stran a dar zdraví pro živou rodinu
	9.45 Új.:	Za živé i zemřelé pětasedmdesátníky z Újezda
2. dubna : Pondělí Pondělí Svatého týdne	17.35 Új.:	Za + Františka Fojtů, zetě Josefa, bratra, švagrovou, jejich rodiče, duše v očistci, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
	17.35 Új.:	Za Terezii a Jana Martinkovy, jejich rodiče, sourozence, švagry,

3. dubna : Úterý Úterý Svatého týdne	19.00 Dr.:	Boží požehnání a dary Ducha sv. pro živou rodinu Za rodiče Častulíkovy, dceru Annu, snachu Marii, vnuka Josefa, duše v očistci a ochranu pro živou rodinu
4. dubna : Středa Středa Svatého týdne	17.35 Új.: 19.15 Sl.:	Za + rodinu Divokou, Machů, Stružkovu a Boží požehnání pro živé rodiny
5. dubna : Čtvrtek ZELENÝ ČTVRTEK	17.00 Új.:	Za děti, které byly vloni u prvního svatého přijímání a jejich rodiče
6. dubna : Pátek VELKÝ PÁTEK	15.00 Új.:	Obřady Velkého pátku Den přísného postu
7. dubna : Sobota BÍLÁ SOBOTA	20.00 Új.:	Obřady Bílé soboty <i>Čtení dle zvláštního rozpisu pana kaplana</i>
8. dubna : Neděle Slavnost Zmrtvýchvstání Páně Hod Boží velikonoční	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.: 14.30 Lo.:	Za + Oldřicha Martinka, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za Aloise Hořáka, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu Na poděkování Pánu Bohu za 40 let manželství, za dar zdraví a ochranu P. Marie pro děti s rodinami Za + Josefa Stružku (<i>výroční mše svatá</i>) Za Boží milosrdenství pro + rodinu Vlčkovu a Pekárkovu
9. dubna : Pondělí Pondělí velikonoční	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za + Františka Frýželku, vnučku Janu, dvoje rodiče, Boží pomoc, ochranu a dary Ducha sv. pro děti, vnuky, živou rodinu a rodinu Hruškovu Za Františka Bodláka, manželku Marii, syna Františka, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za rodiče Kořénkovy, syna, rodiče Machů, děti, snachu, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu
10. dubna : Úterý Úterý velikonoční	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Martinkovy, dceru Ludmilu, dvoje stařečky, duše v očistci, na které nikdo nepamatuje a Boží požehnání pro celou rodinu Za rodiče Buryankovy a duše v očistci
11. dubna : Středa Středa velikonoční	17.35 Új.: 19.15 Sl.:	Za Josefa a Annu Barcúchovy, bratra Zdeňka, synovce Ladislava, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu Za + Ignáce Čícelu, + rodinu Mozgovou, + rodiče Váňovy a dar zdraví pro živou rodinu
12. dubna : Čtvrtek Čtvrtek velikonoční	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + Josefa Kabelu, rodiče z obou stran, švagra, švagrovou, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny Za manžele Častulíkovy a duše v očistci
13. dubna : Pátek Pátek velikonoční	15.20 Új.: 19.15 Sl.:	Za + Aloise Barcucha, jeho rodiče, rodiče Pavelkovy a Drábkovy a ochranu Boží pro živou rodinu Za + rodiče Machů, Kovářovy, rodinu Petrášovu, dar zdraví, ochranu a pomoc Boží pro živé rodiny
14. dubna : Sobota Sobota velikonoční	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za Františka Bartoše, rodiče, Aloise Buriánka a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče, dva bratry, dvě sestry Trchalíkovy, Františka Trochtu a dar zdraví pro živou rodinu
15. dubna : Neděle 2. neděle velikonoční	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za Františka Machů, rodiče, stařečky Machů a Beňkovy, duše v očistci a ochranu pro živou rodinu Za + rodinu Mičkovu, Heinzovu a Boží požehnání pro živou rodinu Hinkovu Za + rodiče Holé, syna Stanislava, Františka Fojtíka, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky (sv. křest)
16. dubna : Pondělí Sv. Bernardetty Soubirousové	17.35 Új.:	Za + Jiřího Machů, Jana Machů, jejich manželky, Annu Machů, jejich rodiče a ochranu Boží pro živou rodinu
17. dubna : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Lysákovy, jejich rodiče a dar zdraví pro živou rodinu Za + manžela, rodiče, duše v očistci a živou rodinu
18. dubna : Středa Ferie	17.35 Új.:	Za + rodiče Hlavicovy, Fojtů, rodinu Kirchnerovu, duše v očistci a Boží ochranu

	19.15 Sl.:	pro živou rodinu Za + Vladimíra a Aloise Kozubíka, živou a + rodinu
19. dubna : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.:	Za + rodiče Machů, syna Františka s manželkou, jejich rodiče, sourozence a duše v očištění
	19.00 Dr.:	Za + manžele Olejníkovy, rodiče z obou stran, + Rudolfa Hlavičku, syna Josefa a ochranu Boží pro živou rodinu
20. dubna : Pátek Ferie	15.20 Új.:	Za + rodinu Strečanskou, Kolárovu, Števkovu, dar zdraví, Boží požehnání a dary Ducha svatého pro živou rodinu
	19.15 Sl.:	Za Ludmilu Šustkovu, rodiče Šustkovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
21. dubna : Sobota Ferie	6.30 Új.:	Za Ludvíka, Marii a Andělu Machů, ochranu a dar zdraví pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za + Aloise Bobála, rodiče z obou stran, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
22. dubna : Neděle 3. neděle velikonoční	7.00 Új.:	Za + Josefa Maliňáka, vnučku Renatku a Boží požehnání pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	Na poděkování u příležitosti 30. výročí svatby a za živou rodinu
	8.20 Dr.:	Za rodiče Žabkovy, syna Jana, rodiče Šustkovy, dva syny, snachu Ludmilu a dar zdraví pro živou rodinu
	9.45 Új.:	Za + Jana Machů, rodinu Machů, Šimonů a manžele Matyášovy
	11.00 Pl.:	Mše svatá na Ploštině
23. dubna : Pondělí Sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka	17.35 Új.:	Za + Lidmilu a Josefa Hovězákovy, rodiče, sourozence, švagry, synovce Františka, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro živé rodiny
24. dubna : Úterý Sv. Jiří, mučedníka	17.35 Új.:	Za + Jiřího Mikuláška, rodiče Polomíkovy, stařečky, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
	19.00 Dr.:	Za Karla Bodláka, dva syny, snachu, dvoje rodiče, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
25. dubna : Středa Sv. Marka, evangelisty	17.35 Új.:	Za + Františka Jakůbka, syna, dvoje rodiče a duše v očištění
	19.15 Sl.:	Za Josefa Kuželu, syna Stanislava, Marii Masařovou a duše v očištění
26. dubna : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.:	Za rodiče Janků, syna, rodiče Ambrůzovy, rodinu Černobilovu a dar zdraví pro živou rodinu
	19.00 Dr.:	Za rodiče Machučovy, děti, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
27. dubna : Pátek Ferie	15.20 Új.:	Za Ludmilu a Josefa Slovákovy, Václava Kozubíka a Boží požehnání pro živou rodinu
	19.15 Sl.:	Za + Vojtěcha Kováře, dceru, dvoje + rodiče, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
28. dubna : Sobota Ferie Pouť hasičů na Sv. Hostýne	6.30 Uj.:	Za + Františka Běhuncíka, jeho rodinu, rodiče Čechovy a Boží požehnání pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za + rodinu Vašíčkovu, + Josefa Matušince, + Františka Šerého, za uzdravení nemocné osoby, sílu a hojnost dani Ducha svatého
29. dubna : Neděle 4. neděle velikonoční Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	7.00 Uj.:	Za rodiče Kořenkovy, syna, vnuka – nedožitých 50 let. rodiče Barcúchovy, dva syny a duše v očištění
	8.15 Sl.:	Za živé i + hasiče ze Slopného a jejich rodiny ke cti sv. Floriána
	8.20 Dr.:	Za Annu Petřů, vnuka Luboška, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
	9.45 Új.:	Za + Aloise Petřů, jeho rodiče, sestru, dva švagry, dary Ducha sv. a pomoc Boží pro živé rodiny
30. dubna : Pondělí Ferie	17.35 Uj.:	Za rodinu Machů, Hlaváčkovu, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Velikonoce jsou radikálním výrazem víry. Jeden člověk tu skutečně jde až na nejzazší a definitivní mez, zcela odevzdává svůj život a své vlastní lidství do Božích rukou. Nehrozí se ztráty sebe sama, je zcela opuštěn Bohem a zneuznán lidmi, je rozšlapán jako červ a napjat mezi nebem a zemí. V té chvíli je s tím člověkem skutečně konec. V této poslední chvíli, umíraje, však ještě pronáší: „Otče, do tvých rukou

odevzdávám svého ducha.“ (Lk, 23,46) Z lidského „nic“ se skutečně opět stalo ono „nic“, jež na sobě nelpí, nestaví se samo Bohu do cesty, je před ním jen to jediné: nic. Proto může ten, který z ničeho stvořil svět, nově svořit život a lidství. Ukřižovaný Kristus je Otcovou mocí vzkříšen z mrtvých a povýšen do Boží slávy.

Velikonoce jsou svátky otevřených dveří. Pán prošel zdí naší viny, naší smrti, naší osamělosti a navždy nám otevřel dveře do Boží budoucnosti. Zavřenými dveřmi našeho strachu a bezmoci vstoupil do našeho života a stále znovu nám nabízí, abychom žili s ním. Jeho láska a jeho pokoj zároveň otevřely dveře mezi lidmi. Tam, kde jsme sjdnoceni v jeho jménu, je on uprostřed nás.

Vzkříšený Ježíš žije u Otce i mezi námi. To, co se jednou provždy stalo při první křesťanské velikonoční slavnosti, není jen datum, jehož památka přetrvává v paměti dějin. Kdykoliv se shromažďujeme k eucharistické hostině, kterou Ježíš ustanovil, vstupuje nová velikonoční skutečnost do naší skutečnosti a proměňuje. Jeho oběť, jeho odevzdání se za nás Otci se uskutečňuje mezi námi a on jako oslavený je přítomen a proniká nás.

Kéž bychom měli velikonoční oči, jež ve smrti dohlédnou až k životu, ve vině až k odpuštění, v rozdělení až k jednotě, v ranách až ke slávě, v člověku až k Bohu, v |Bohu až k člověku, ve mně až k tobě. A k tomu veškerou velikonoční sílu!

podle Klause Hemmerleho
zpracoval Václav Ulrich

1. dubna: Neděle Květná neděle	6.55 9.30	Za Annu Slovákovu, manžela, dceru Annu, syna Václava a Boží ochranu pro živou rodinu Za+Antonína Boráně, dvoje rodiče. Boží požehnání pro živou rodinu a na poděkování za přijatá dobrodiní u příležitosti životního jubilea
5. dubna: Čtvrtek ZELENÝ ČTVRTEK	17.30	Za Karla a Ludmilu Máčalovy, jejich rodiče, syna Karla, jeho manželku, dceru, duše v očistci a ochranu Boží pro celou živou rodinu
6. dubna: Pátek VELKÝ PÁTEK Den přísného postu	15.30	Obřady Velkého pátku
7. dubna: Sobota BÍLÁ SOBOTA	20.00	Za+Františka a Zdenku Odehnal o vy, jejich rodiče, živou a+rodinu
8. dubna: Neděle Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	6.55 9.30	Za Ludmilu a Františka Majzlíkovy, syna, vnuka, rodiče Majzlíkovy, Záhorovské a duše v očistci Za+rodiče Slovákovy, dva syny, dceru Marii, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
9. dubna: Pondělí Pondělí velikonoční	6.55 9.30	Za+Miroslava Žáčka, dceru, rodiče Máčalovy, Annu Váňovu a manžela Za+Jaroslava Máčalu, rodiče z obou stran, bratry Jiřího a Ladislava a živou rodinu
12. dubna: Čtvrtek Čtvrtek velikonoční	16.00	Za+Františka Březinu, + rodiče Březinovy, Kozubíkovy a Boží ochranu pro živou rodinu
14. dubna: Sobota Sobota velikonoční	17.45	Na poděkování Pánu Bohu za 30 let společného života a za Boží ochranu pro celou rodinu
15. dubna: Neděle 2. neděle velikonoční	6.55 9.30	Za+Františku a Marii Ulrichovy, jejich rodiče, celou živou a+rodinu Za+Františka Žáčka, syna Milana, duše v očistci a celou živou a+rodinu
19. dubna: Čtvrtek Ferie	16.00	Za+rodiče Máčalíkovy, syna, Františka Befíka, celou živou a+rodinu Máčalíkovu
21. dubna: Sobota Ferie	17.45	Za+Břetislava Hlavicu, Vladimíra Hlavičku a celou živou rodinu

22. dubna: Neděle 3. neděle velikonoční	6.55 9.30	Za Aloise Šenovského, otce, dědečky a Boží ochranu pro celou živou rodinu Za farníky (sv. křest)
26. dubna: Čtvrtek Ferie	16.00	Za+rodiče Šenovské, Hlavicovy, + syny, zetě, duše v očistci a dary Ducha sv. pro živou rodinu
28. dubna: Sobota Ferie	17.45	Za+Milana Žáčka a duše v očistci
29. dubna: Neděle 4. neděle velikonoční Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	6.55 9.30	Za+Bohumilu Heinzovu, celou živou a + rodinu Za rodiče Zábojníkovy, Pytlový, vnuka Petra, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu

FRANTIŠEK Z PAULY (PAOLA)

zakladatel řádu OM

narozen: 1436 () v Paole, Itálie

zemřel: 2.dubna 1507

v Plessis-les-Tours, Franice

patron poustevníků, ochránce proti moru, proti manželské neplodnosti

Od r. 1943 patron italských námořníků

Řád „nejmenších bratří“, minimů nebo též paulánů, byl založen Františkem z Pauly. Původně se tato společnost nazývala „poustevníci sv. Františka z Assisi“. Její členové chtěli být ještě méně než „menší bratři“ umbrijského zakladatele řádu Františka. Papež Sixtus IV. Schválil r. 1474 řeholi, kterou vypracoval František z Pauly.

Kdy byl František z Pauly? Narozen r. 1436 (1416?) v malém městečku Paole v italském kraji Kalábrii, dal se už ve 13 letech do ochrany františkánů nedaleko rodičovského domu. O rok později se uchýlil do samoty v Kalábrii, aby se oddal svrchovaně přísnému poustevnickému životu.

Brzy se kolem něho shromažďovalo stále více stejně smýšlejících, kteří byli přitahováni vyzařováním a asketickým způsobem života mladého muže. Počet poustevníků byl rok od roku větší. Členové společnosti kolem Františka z Pauly konečně přešli ke klášternímu životu a r. 1454 zřídili v Cosenze, historickém městě nad Busentem, první klášter a kostel.

Toto založení byl začátek řádu „nejmenších bratří“. Brzy následovaly další kláštery. Hnutí se rychle šířilo v jižní Itálii. Zakladatel František z Pauly zavázal své žáky a spolubratry ke stálému postu. Požívání masa a všech živočišných pokrmů, jako je mléko, máslo a vejce, jim bylo co nejpřísněji zapovězeno. Sebezápory všeho druhu patřily k asketickému způsobu života minimů.

Během let získal František z Pauly pověst divotvůrce. Zvěst o jeho vyzařování pronikla do všech zemí. R. 1482 dal nemocný francouzský král Ludvík XI. Zavolat Františka z Pauly prostřednictvím papeže Sixta IV. Ke svému lůžku do Plessis u Tours. Při příchodu prostého, skromného bratra z jižní Itálie se setkaly dva diametrálně rozdílné světy. Zde přepychový, přesycený styl královského dvora, tam pokorný, ubohý, ale velkým charismatem obdařený lidový misionář z Cosenzy. František z Pauly neuzdravil Ludvíka XI. Z tělesného utrpení, ale spíše ulevil panovníkovi. Sice věřícímu, ale často krutému, ve špatném svědomí a připravil ho na pokojnou smrt. Ludvíkův nástupce na trůně jeho syn Karel VIII. Se nechtěl zříci služeb Františka z Pauly a získal si ho za věrného rádce pro

příštích 25 let. Dal zakladteli řádu postavit v Plessis-les-Tours klášter, z něhož se rozšířila pověst o velkém misionáři do Německa a Španělska.

František z Pauly zemřel po pohnutém a naplněném životě 2.dubna 1507 v Plessis-les-Tours. Skonal na Velký pátek, pohřeb se konal o velikonočním pondělí. Tradice uvádí, že mrtvé tělo bylo na radu princezny po nějaké době zase vykopáno a přeneseno do sarkofágu, neboť řeka v sousedství stále znovu zaplavovala místo jeho pohřbení. Tvář mrtvého byla prý toho dne ještě právě tak neporušená jako při jeho smrti. Za následujících hugenotských válek byly ovšem ostatky spáleny.

Podle posmrtné masky namaloval slavný umělec Jan Bourdichon, francouzský dvorní malíř, portrét Františka z Pauly. Král František I. Ho daroval papeži Lvovi X. Při svatořečení zakladatele řádu r. 1519. Podle originálu, který není už dnes k nalezení, byly během doby zhotoveny četné kopie.

Znázornování:

nesčetná vyobrazení a slavná malířská díla připomínají zakladatele řádu Františka z Pauly. Vidíme ho většinou v řádovém hábitě s kapucí, často s nápisem „Charitas“ na šatu nebo na tabuli. Murillo namaloval Františka z Pauly (Prado, Madrid), rovněž Ubaldo, Gandolfini (obrazárna, Bologna), Tintoretto (S.Maria del Giglio, Benátky) a Tiépolo (S.Benedetto, Benátky).

z knihy Rok se svatými
připravila D. Kořenková

ČLOVĚK SE TAKY MŮŽE SMÁT

Maminka s dětmi si vyšla na procházku po pořádném dešti. Lesklé kaluže lákaly, ale děti šly spořádaně a touze šlápnout si do louže statečně odolávaly. věděly, že je maminka dnes nastrojila, protože z procházky půjdou gratulovat dědovi k narozeninám.

Na chvíli se zastavili na hřišti. Dvě holčičky se vyšplhaly na malý kolotoč a maminka je roztočila. „Koukej, koukej, co umím. Umím se točit bez držení,“ volalala mladší, pustila se sedátka a zvedla obě ruce. V tu chvíli ji odstředivá síla vyhodila ze sedátka a holčička se rozplácla jak široká tak dlouhá do jediné bahnitě louže, která byla pod kolotočem. Lekla se tak, že se ani nerozbrečela, a rychle se hrabala z bahna, které kapalo z nové bundičky. Když matka překonala leknutí, a viděla, že se dítěti nic nestalo, nadechla se a už už se chystala spustit lamentaci nad zašpiněným novým oblečením. Ale malá ji předešla. Otřela si bláto z čela a vzykavě prohlásila: „Člověk se taky může smát.“

V mnoha situacích je právě smích to nejlepší možné „řešení“.

BOHOSLOVCI OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE S OTCEM ARCIBISKUPEM v Horní Lhotě

Jak zaznamenal své dojmy jeden z bohoslovců.

Jako každý rok, tak i letos jsme se přidrželi jedné ze seminárních tradic – na chvíli zapomněli na studijní povinnosti a první březnový víkend jsme vyrazili strávit společně s naším arcibiskupem Janem.

Nevím, jak ostatní spolubratři, ale když člověk jede na takové setkání poprvé (jako letos já), asi má právo být oněkud rozechvělý. Hlavou mi létala celá řada představ, očekávání, otázek a přidala se i trocha obav. Ovšem skutečnost předčila očekávání.

Vyrazili jsme v pátek odpoledne a seminář nechali na pár dnů osiřet (ve stejnou dobu probíhala také setkání brněnských a ostravských bohoslovců se svými biskupy). Do farnosti Horní Lhota jsme dorazili v podvečer, prohlédli si faru, každý si vybojoval nějaké to místo na spaní a také naplnil už vydatně hlásící se žaludek.

Následný program byl víceméně společensko-odpočinkový, abychom načerpali dostatek sil do dalšího dne. Večer jsme pak společně zakončili v kostele křížovou cestou a adorací. A už tu byla sobota, den příjezdu otce arcibiskupa. Ještě před ním ale za námi stihl přijet P. František Sedláček, který nás jako obvykle zásoboval vtipy, novinkami, ale i slovem k ponaučení. Poté se část odvážných (venku se totiž mezitím solidně rozpršelo) vydala pěšky na poutní místo Provodov, kam za střídavého otevírání a zavírání deštníků nakonec úspěšně dorazila. V provodovském kostele jsme se společně pomodlili růženec a našli si i čas na usušení věcí a sebe samých v místní restauraci. Řeknu vám, že když tak sedíte u hořícího krbu, pozorujete pomalu schnoucí oblečení, ve vzduchu cítíte „svažák“ či klobásu – v ten moment vám opravdu už skoro nic nechybí... Po návratu z Provodova jsme se na faře dali trochu do pořádku a společně s otcem arcibiskupem slavili v kostele mši svatou. Při ní bylo hezké vidět, jak místní farníci mají ještě v živé paměti kněžské působení otce arcibiskupa, a myslím, že i náš arcibiskup se cítil, jako by se zase „vracel domů“. Po mši svaté jsme zbytek večera strávili v příjemném prostředí fary, doplňovali vydané kalorie, povídali si či se ptali otce arcibiskupa na to, co nás zajímalo. Shlédli jsme také prezentaci fotografií z uplynulého půl roku v semináři a mohli tak zavzpomínat na některé z vydařených akcí. Na závěr večera bylo připraveno ještě pár her a po jejich skončení jsme se už postupně (někdo dřív a někdo později) vytráceli směrem ke spacákům, matracím, dekám.

Neděli jsme začali společnou modlitbou, snídaní a poté následovala mše svatá v kostele. Po jejím skončení někteří využili možnosti a popovídali si s místními farníky a kdo z bohoslovců chtěl, mohl i k soukromému rozhovoru s otcem arcibiskupem. My ostatní jsme naplnili čas zbývající do oběda balením věcí, úklidem a nakonec ještě společným posezením, kdy se k nám přidal i otec Můčka. Úderem dvanácté jsme pak znovu „přešli“ do péče místních farníků, kteří pro nás připravili skvělý oběd (jak chutí, tak množstvím), za což jim patří srdečné Pán Bůh zaplať. Bylo nám u vás opravdu moc dobře. Ovšem všechno musí mít svůj konec a tak i my jsme se postupně začali připravovat na návrat do semináře. Otec arcibiskup vzal některé z nás do Olomouce autem, což pro mě osobně už byla taková „třešnička na dortu“, která mi jen potvrdila pozitivní dojem z celého víkendu. Na závěr bych ještě moc rád poděkoval všem, kteří se na této akci podíleli, především otci arcibiskupovi (za odvalu pobývat zcela neformálně mezi „svými kluky“), místním farníkům (za veškerou péči) a také spolubratřím za tři dobře prožité dny. Tak zase příště!

Richard Vysloužil

SVĚDECTVÍ PO 70 LETECH

Přišlo e-mailem:

...Posílám Ti jedno svědectví od paní, která byla zázračně uzdravena O.Piem v r. 1938. Žije u nás ve Zlíně (!!!). Je zcela mimořádné. Dala mi ho Hanka Kubalová, která před nedávnem posílala k vám svoje svědectví. Ty okolnosti kolem toho svědectví jsou zajímavé, tak R“Ti je napíšu. Hanka před nedávnem četla knížku o O.Piovi a dívala se též na videokazetu o jeho životě. Velmi si tohoto kněze oblíbila a moc na ni zapůsobil. Několik dnů nato přišla za ní do práce starší paní na nějaké krevní odběry. Hanka pracuje v laboratoři jako zdravotní sestra. U té paní si všimla, že má zvláštní kůži, jinou než ostatní lidé, ale zdravou. Když se jí na to ptala, paní se rozvykládala o tom, že trpěla od dětství tzv. „Hroší kůží“ a díky O.Piovi, který se za ni modlil, byla zázračně uzdravena. Tak skoro po sedmesáti letech vydala toto svědectví (pokoušela se i dřív, ale nebyl o něj zájem) a zrvna maší Hance! V tak velkém městě jako je Zlín, kde teď zrovna bydlí. Paní

žije osaměle, proto ji Hanka chodí navštěvovat. Takto Bůh dává lidem dohromady, ty, kteří se zrovna potřebují:-)

Pavla G.

Prohlášení paní Ludmily Žeravíkové ze Zlína o jejím uzdravení na přímluvu otce Pia:

Já, Ludmila Žeravíková, rozená Vranková, narozená 4.9.1928 v Babicích u Uherského Hradiště, vydávám svědectví o svém uzdravení, kterého se mi dostalo na přímluvu P.Pia v roce 1938. Podle vyprávění mé matky se mi po několika hodinách po porodu začaly tvořit na kůži po celém povrchu těla puchýře. Po nějaké době začala kůže praskat a narůstat v šupinatý tvar popelavěšedočerné barvy. Kůže byla tvrdá, suchá, bez podkožního tuku a musela se stále ošetřovat drsným kamínkem a mazáním čistou vazelínou. Rodiče byli z mého zdravotního stavu nešťastní, zvláště proto, že oba starší sourozenci neměli žádné zdravotní potíže. Rodiče se mnou navštívili místního lékaře MUDr. Petrželku, kterýmž odkázal do fakultní nemocnice v Brně u sv. Anny na Pekařské ulici. Později jsem byla léčena v okresní nemocnici v Uherském Hradišti u pana primáře Valiny.

Protože léčení v našich poměrech nepomáhalo, lékaři mě odeslali na léčení do Vídně. To bylo v roce 1934, když mi bylo 6 let. Zde jsem se léčila 2 měsíce. Nemocnic se jmenovala „Všeobecná nemocnice“ (Allgemeine Krankenhaus). Lékaři byli z mé nemoci, kterou označili jako ICHTIÓZA, bezradní a řekli známým mých rodičů, kteří se jmenovali Kožíškovi – pocházející z Československa a skrze které jsem se vlastně na léčení do Vídně dostala – aby si mne vzali zpět, že si s mou nemocí nevědí rady. Kožíškovi si mne proto vzali k sobě domů, bydlela jsem u nich v bytě na ulici Hiteldorfstrasse 211 ve Vídni. Zde mne ošetřovali koupáním a mazáním. Cítila jsem se u nich jako u vlastních rodičů. Navštěvovala jsem s nimi bohoslužby v jedné vídeňské kostele. Jednou po mši svaté o mne projevila zájem jistá paní, známá Kožíškových, která jim poradila, že bych mohla s výpravou poutníků z Vídně navštívit Řím a setkat se zde se stigmatickým knězem P.Pio. S poutní výpravou do Itálie jsem jela jako desetileté děvče v roce 1938.

V létě 1938 jsem přijela s poutníky z Vídně do Itálie. V San Giovanni Rotondo naše výprava navštívila P.Pia. Pamatuji si jen na to, že za Otcem Pio šel kněz z naší výpravy a poprosil ho skrze tlumočnicka, aby se za mne pomodlil s prosbou o mé uzdravení. Dále P.Pia poprosil, zda bych mohla zároveň přisoupit k prvnímu svatému přijímání, jelikož jsem ještě nebyla. P. Pio po krátkém zamyšlení řekl tlumočnickovi, že budu uzdravena. Zároveň mu řekl, že příští den ráno mi osobně při mši svaté podá první svaté přijímání. Kněz výrok Otce Pia o mém uzdravení oznámil celé výpravě.

Na druhý den ráno jsem byla s ostatními členy výpravy na mši svaté P.Pia, při které mi tento kněz podal první svaté přijímání a já jsem pocítila z jeho stigmatizovaných ran ma rukou vůni jako z nejkrásnějších šípkových růží. Po mši svaté zavolal P.Pio kněze naší výpravy a předal mu pro mě malý dřevěný křížek se slovy: „Nikomou bych jej nedal, ale vím, že u ní nebude opovrhován!“ Několik let jsem i z tohoto křížku cítila vůni po šípkových růžích. Tuto vzácnou památku na P.Pia s úctou uchovávám dodnes.

V Itálii jsme se s celou výpravou zdrželi asi 14 dnů a za tu dobu se kůže postupně začala uzdravovat a já jsem po částech ze sebe sundávala obvazy, kterými bylo celé tělo obvázáno. Šupiny po částech upadávaly a též mizela špinavě černá barva. Po návratu z Itálie jsem znovu bydlela u rodiny Kožíškových. Paní Kožíšková potom navrhla devítidenní modlitební pobožnost k P.Piovi, abych se pak mohla jít ukázat ošetřujícím lékařům.

Devátý den zazvonil u našich dveří nemocniční zaměstnanec a řekl, abych přišla do nemocnice na prohlídku. Hned na druhý den mě přijal pan primář Matras, který mě předtím léčil, a když mě uviděl, zalomil rukama a zvolal: „Co jste s tím dítětem udělali?“ Paní Kožíšková mu vyprávěla celý můj příběh z pouti do Itálie. Na to pan primář řekl: „Tak to kje zázrak.“

Tlumočnick P.Pia si dopisoval s tou vzpomínanou jistou paní, která navštívila Otce Pia, a ještě za pobytu ve Vídni jsem se od ní dozvěděla, že ji tlumočnick napsal, že P.Pio po

mém uzdravení velmi trpěl, takže se jeho nejbližší obávali, že zemře. Tímto na sebe vlastně vzal moje utrpení. Po návratu z itálie do Vídně jsem zůstala u rodiny Kožíškovy až do osmnácti let.

Bohužel nemám na potvrzení mého svědectví žádné lékařské zprávy ani doklady, ale mohu toto dosvědčit svými fotografiemi z doby před a po uzdravení. Prohlašuji a zároveň věřím v to, že se v mém případě jedná o existenci nadpřirozeného Božího zásahu, který se uskutečnil prostřednictvím přimlvy P.Pia, čímž dotvrzuji i pravdivost výroku pana primáře Matrase z Vídně, což také stvrzuji svým vlastnoručním podpisem.

Ludmila Žeravníková v.r., Zlín

Modlitba P.Pia

Zůstaň se mnou, Pane, neboť potřebuji Tvou přítomnost, abych na Tebe nezapomněl. Ty dobře víš, jak snadno Tě opouštím.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť jsem slabý a potřebuji Tvou sílu, abych nepadal tak často.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť Ty jsi můj život a ebz Tebe mi chybí horlivost.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť Tys mé světlo a bez Tebe se topím v temnotách.

Zůstaň se mnou, Pane, abys mi ukázal svou vůli.

Zůstaň se mnou, Pane, abch slyšel Tvůj hlas a následoval Tě.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť velmi toužím milovat Tě a vždy být ve Tvé společnosti.

Zůstaň se mnou, Pane, chceš-li, abych Ti byl věrný.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť má duše, ač ubohá, touží být pro Tebe místem útěchy a hnízdem lásky.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť se připozdívá a den se nachýlil – můj život plyne, blíží se smrt, soud a věčnost; je třeba obcerstvit síly, abych nezůstal stát na cestě k tomu potřebuji Tebe. Již se připozdívá a smrt blíží. Bojím se temnot, pokušení, sucho párů, křížů, bolestí... jak mnoho Tě potřebuji, Ježíši, v této noci vyhnanství!

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v této noci života a nebezpečí Tě tolik potřebuji. Učiň, abych Tě poznal jako Tví učedníci při lámání chleba, aby eucharistické společenství bylo pro mne světlem, které roztyluje temnoty, silou, která mne podpírá a jedinou radostí mého srdce.

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v hodině smrti chci zůstat spojen s Tebou. Jestliže ne svatým přijímáním, pak alespoň milostí a láskou.

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť nežádám na Tobě božské útěchy, neboť jich nejsem hoden, ale spíše dar Tvé přítomnosti. Ano, jen Tebe si žádám!

Zůstaň se mnou, Pane. Jen Tebe jediného hledám, Tvou lásku, Tvou milost, Tvou vůli, Tvé srdce, Tvého Ducha, neboť Tebe miluji a nežádám za to jinou odměnu, než abych Tě miloval ještě více. Láskou pevnou, praktickou, abych Tě miloval z celého srdce zde na zemi, abych Tě mohl ještě dokonaleji milovat po celou věčnost.

Amen

připravila Dagmar Heinzová

SVÍCEN

Nedávno jsem byl v jistém kostele svědkem následující události. Malý, asi tříletý hošík, kopal během bohoslužby vši silou do vysokého dřevěného svícnu tak dlouho, dokud ho nepřevrátil. Vedle stojící matka vyřešila situaci přímo pokoncilově liberálním způsobem. Držela svícen, aby nepadl. A dítě vehementně kopalo dál.

KVÍZ NA MĚSÍC DUBEN

CO KDO V BIBLI ŘEKL...

Tentokrát jsme si pro Vaše chytré hlavičky připravili 12 výroků a 12 osob z Bible. Vaším úkolem je správně přiřadit osobu a to, co v Bibli řekla. Náповědou pro Vás může být evangelium sv. Matouše a sv. Lukáše.

Vaše odpovědi i se svým jménem odevzdejte do 20. 4. 2007 do pokladničky v kostele. Z odevzdaných správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, který obdrží sladkou odměnu.

Výroky:

- 1) „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.“
- 2) „I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě.“
- 3) „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“
- 4) „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“
- 5) „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu, ale řekni jen slovo a můj sluha bude uzdraven.“
- 6) „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“
- 7) „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“
- 8) „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?“
- 9) „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“
- 10) „Já na tomto člověku žádnou vinu neshledávám.“
- 11) „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“
- 12) „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“

Osoby:

- A) Jan Křtitel
- B) Pilát
- C) Alžběta
- D) Petr
- E) Ježíš
- F) Král Herodes
- G) Anděl
- H) Dábel na poušti
- I) Maria
- J) Lotr ukřižovaný po pravici
- K) Setník z Kafarna
- L) Tři králové

Kvíz k postní době

Všechny otázky správně zodpověděli: *Lukáš Fojtů, Adéla Hlavicová, Jaroslav Janoš, Jan Kořenek, Jakub Kořenek, Tomáš Martinka, Veronika Machů, Eliška Zvonková, Vojtěch Chupík.*

Pro ostatní řešitele kvízu se kamenem úrazu většinou stala otázka č. 3, kde správná odpověď zní: „Bílá“ sobota dostala svůj název podle bílého roucha katechumenů, kteří byli v tento den pokřtěni.

Správné odpovědi březnového kvízu:

1b, 2c, 3b, 4a, 5c, 6a, 7c, 8a, 9b, 10b, 11c, 12b.

ZPRÁVY A INFORMACE

Mozaika pro Tábor. Chcete se účastnit života mladých, jet na Celostátní setkání mládeže do Tábora a časově vám to nevychází? Chcete podpořit mladé v jejich

aktivitách? Chcete se zapojit do společenství mladých a nevíte jak? Tak právě pro vás, ale i pro všechny ostatní, kterým jsou setkání mládeže sympatická a chtěli by nějak přispět, se otvírá tato možnost. Mozaika pro Tábor. Co to je? Je to akce, veřejná sbírka, která si klade za cíl podpořit Celostátní setkání mládeže v Táboře – Klokotech. Její finanční přínos je pro setkání nezanedbatelný, nabízí však i něco jiného. Prostřednictvím Mozaiky se můžete zapojit do společenství mladých, být s nim spojeni, jako jsou spojeny všechny dílky složené v jedné velké mozaice. Mozaika symbolizuje nejen setkání mladých, ale také jednotu celé církve. Jednotlivé dílky mozaiky si můžete koupit v diecézních centrech mládeže a ve farnostech, na vyžádání budou zaslány i poštou. Jeden dílek stojí 50 Kč, připraveny jsou i sponzorské balíčky s více kusy. Jejich objednávkou zároveň získáte výhradní právo být zveřejněni na webových stránkách akce: www.mozaikaprotabor.cz

Jana Horáčková

www.tabor2007.signaly.cz

P.S.: Díly mozaiky si můžete zakoupit v sakristii v kterémkoliv z našich kostelů

Ministrantský den 2007 Bohoslovci olomouckého kněžského semináře pořádají v sobotu 12. května ministrantský den v semináři v Olomouci. Letos jsou zváni na setkání kluci od 6 let ze všech děkanátů olomoucké arcidiecéze. Pro ministranty nad 15 let je připraven speciální program:

7.45 – 8.45 příjezd kluků do semináře

8.45 – 9.30 program ve skupinkách

10.00 – 11.00 mše svatá

11.25 – 14.55 velká hra

15.15 závěrečné vyhodnocení

16.00 předpokládaný závěr – neplánujte si dřívější odjezd! S sebou: sportovní oblečení a obuv, pláštěnku, dobrou náladu. Na setkání s ministranty se těší bohoslovci kněžského semináře Olomouc.

Pobožnost křížové cesty přírodou ve Vysokém Poli na Květnou neděli. Začátek ve 14.00 u kříže na rozcestí k Drnovicím. Závěr ve vysocké kapli. Za každého počasí

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelech újezdské farnosti v měsíci dubnu 2007:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
7.4.:	19.	3.	5.
14.4.:	20.	4.	6.
21.4.:	1.	5.	7.
28.4.:	2	6.	8.

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.

Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;

e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Členové redakční rady Újezd:

Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková, Mgr. Vladimír Měřínský, RNDr. Dagmar Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, Mgr. Tomáš Just a Pavel Heinz.

Členové redakční rady Horní Lhota:
Mgr. Eva Řeháková, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.